

Arrest

nr. 106 185 van 1 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 14 februari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 januari 2013 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGHEMAN, die loco advocaat M. OGUMULA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 9 november 2012 dient de verzoeker een eerste asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2 Op basis van een onderzoek via de Eurodac-database wordt vastgesteld dat van de verzoeker op 12 oktober 2012 vingerafdrukken werden genomen in Italië.

1.3. Op 20 november 2012 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot overname aan de Italiaanse autoriteiten. Gelet op het achterwege blijven van een antwoord vanwege de Italiaanse autoriteiten, lieten de Belgische autoriteiten hen op 3 december 2012 via een *tacit agreement* weten dat Italië op grond van artikel 18.7 van de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten

wordt ingediend (hierna: de Dublin-II-Verordening) verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag.

1.5. Op 24 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker ter kennis werd gebracht op 24 januari 2013 en die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten B(...) A(...) K(...)

geboren te Semel ,

van nationaliteit te zijn : Irak

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië (1) toekomt, met toepassing van artikel 10.1 en artikel 18.7 van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003.

Uit de controle van de vingerafdrukken van 09/11/2012 blijkt dat betrokkene voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België het grondgebied van de lidstaten een eerste maal illegaal is binnengekomen via Griekenland op 31/05/2012 en een tweede keer via Italië op 12/10/2012. Betrokkene verklaart tijdens zijn verhoor op de dienst Vreemdelingenzaken van 13/11/2012 dat hij Irak heeft verlaten in augustus 2012 en via Turkije naar Griekenland is gereisd. Hij verklaart dat toen zijn vingerafdrukken werden genomen. Volgens de resultaten van het vingerafdrukkenonderzoek was dit reeds op 31/05/2012. Betrokkene verklaart dat hij ongeveer 40 dagen in een gesloten centrum in Griekenland verbleef en vervolgens via Turkije naar Irak terugkeerde. Betrokkene verklaart dat hij in oktober 2012 opnieuw uit Irak is vertrokken en via Turkije en Griekenland naar Italië is gereisd. Betrokkene verklaart dat zijn vingerafdrukken werden genomen maar dat hij er geen asiel vroeg. Hij verklaart dat hij er 1 dag in een opvangcentrum verbleef en vervolgens via Frankrijk naar België kwam waar hij op 09/11/2012 asiel vroeg.

Gelet op bovenstaande gegevens werd op 20/11/2012 een overnameverzoek op basis van art 10.1 van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003 verstuurd aan de Italiaanse autoriteiten. Aangezien de Belgische autoriteiten op 20/01/2013 nog geen antwoord hadden ontvangen van Italië stond dit, overeenkomstig artikel 18.7 van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003, gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek. Italië werd hierdoor op 21/01/2013 de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Dit hield tevens de verplichting in om betrokkene over te nemen en zijn asielaanvraag te behandelen. We hebben dit aan de Italiaanse autoriteiten laten weten met een Tacit Agreement van 23/01/2013.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot in België asiel te vragen (vraag 38). Hij antwoordt dat hij in België asiel wou vragen omdat zijn broer en zus hier verblijven. Er werd betrokkene eveneens gevraagd of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen (vraag 21). De betrokkene stelt dat hij in België wil blijven bij zijn broer en zus en dat men in Italië geen opvang geeft. We merken op dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond kan zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 343/2003.

Betreffende de verklaarde aanwezigheid van zijn broer B.K.K (ov 5.105.663, geldige verblijfvergunning) en zus B.K.S. (onder deze identiteitsgegevens niet gekend) dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is en geen deel uitmaakt van het gezin van deze familie in België zoals bepaald in art 2.1 van de Verordening. Betrokkene kan niet aannemelijk maken dat hij afhankelijk is van deze familie. Bijgevolg is een behandeling van de aanvraag in België in overeenstemming met art 7, 8 of 15 van de Verordening niet aan de orde.

Betreffende de verklaring dat er in Italië geen opvang wordt gegeven merken we op dat elke Lidstaat is gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot

Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM. Betreffende zijn verklaringen moet echter worden benadrukt dat de betrokkene geen enkel element aanbrengt dat toelaat de gegrondheid van deze verklaring te beoordelen. Betrokkene diende in Italië geen asielaanvraag in en viel bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten. Bovendien stelt betrokkene dat hij slechts één dag in Italië bleef waarbij hij in een opvangcentrum verbleef. Betrokkene kan bijgevolg niet aannemelijk maken dat Italië de richtlijn 2003/9/EG niet zou respecteren.

We merken verder op dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. Betrokkene zal in de mogelijkheid gesteld worden een asielaanvraag in te dienen. Italië onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag meer garanties in België dan in Italië zou genieten. De Italiaanse autoriteiten hebben de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimum normen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus in hun nationaal recht omgezet. Er zijn geen aanwijzingen dat dit niet correct is gebeurd. Er is op dit moment geen goede grond aanwezig om afstand te doen van het interstatelijk vertrouwensbeginsel ten aanzien van Italië en de uitvoering van de Dublin II Verordening. Er kan op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijk immense toestroom van kandidaat- vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten betekent echter niet automatisch dat betrokkene blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Betrokkene brengt dan ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-II-Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zaken geldende internationale regelgeving zou onderzoeken. Uit recente rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situatie of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011), kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-II-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten waarbij niet op voorhand vaststaat dat men geen aanspraak op opvang heeft dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Een kopie van beide rapporten werd toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene.

Italië kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder kunnen - indien nodig- voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Betrokkene slaagt er niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Italië hem zal repatriëren, indien niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of hij bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Buiten de eerder vermelde familieleden in België verklaart betrokkene nog twee neven in Duitsland te hebben. Een behandeling van de aanvraag in België op basis van art 7 of art 15 van de Dublin Verordening is derhalve niet aan de orde. Betrokkene vermeldt geen gezondheidsproblemen.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 10.1 en art. 18.7 van de

(1) Naam en hoedanigheid van de overheid.

(2) De onnodige vermelding doorhalen.

(3) De bevoegde autoriteiten van de verantwoordelijke Staat aanduiden waarbij de vreemdeling zich dient aan te bieden.

Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten. (2)''

1.6 De verzoeker dient een beroep in om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de voornoemde beslissing. Bij arrest nr. 99.610 van 5 februari 2013 wordt het beroep verworpen wegens gebrek aan een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid op ten aanzien van de vordering tot schorsing. Hij betoogt dat de verweerder reeds op 31 januari 2013 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend heeft tegen de thans bestreden beslissing waardoor de voorliggende vordering tot schorsing in toepassing van artikel 39/82, §1, vijfde lid onontvankelijk geworden is.

De verweerder citeert de toepasselijke wetsbepaling en licht de exceptie als volgt toe:

“Artikel 39/82 §1 vierde en vijfde lid Vreemdelingenwet voorziet :

(...)

Verzoeker stelde op 31 januari 2013 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in tegen de thans bestreden beslissing.

In het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 5 februari 2013 werd geoordeeld dat er wel voldaan is aan de voorwaarde van 'uiterst dringende noodzakelijkheid' maar niet aan de voorwaarde van het 'moeilijk te herstellen ernstig nadeel'.

Huidige vordering tot schorsing is bijgevolg onontvankelijk.”

Ter terechtzitting verklaart de verzoekende partij zich dienaangaande te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

De Raad stelt vast dat de verzoeker reeds op 31 januari 2013 een verzoek tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend. Deze vordering werd bij arrest nr. 96.610 van 5 februari 2013 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. Huidige vordering werd bij de Raad ingediend nadat het arrest per faxbericht aan verzoekende partij werd betekend.

De Raad dient bijgevolg te wijzen op artikel 39/82, § 1, vierde lid van vreemdelingenwet, waarin het volgende wordt gesteld:

“De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. Hij kan op

straffe van niet-ontvankelijkheid noch gelijktijdig noch opeenvolgend hetzij opnieuw toepassing maken van het derde lid, hetzij in zijn in § 3 bedoelde verzoekschrift andermaal de schorsing vorderen.”

Gelet op deze duidelijke wetsbepaling kan, van zodra een verzoekende partij de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd afgewezen geen nieuwe vordering tot schorsing meer worden ingediend tegen dezelfde beslissing.

Van deze regel kan enkel worden afgeweken in het geval voorzien in artikel 39/82, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet, namelijk wanneer een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd afgewezen omdat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet afdoende werd aangetoond. *In casu* werd de eerste vordering tot schorsing van verzoekende partij van 31 januari 2012 niet op deze grond afgewezen maar wegens gebrek aan een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. De uitzonderingsbepaling die vervat is in artikel 39/82, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet is daarom niet van toepassing.

Onderhavig verzoek om over te gaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de voormelde beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding is derhalve niet ontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 13 van de Dublin-II-Verordening.

De verzoeker licht het middel als volgt toe:

“Verzoeker heeft geen asiel in Italië aangevraagd. Verzoeker heeft evenmin een visa van Italië aangevraagd nog gekregen.

De bestreden beslissing bevat geen objectief element - Eurodac-onderzoek - waaruit blijkt dat verzoeker in Italië asiel aangevraagd heeft. Evenmin bevat de bestreden beslissing objectief element waaruit blijkt dat verzoeker een visum van Italië aangevraagd of gekregen heeft.

Aangezien verzoeker voor het eerst in België asiel aangevraagd heeft en dat er geen objectief element waaruit blijkt dat verzoeker in Italië asiel aangevraagd heeft of een visum van Italië gekregen heeft, is België verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker op grond van artikel 13 van de Dublin-II-Verordening

Gezien de voorgaande, vraagt verzoeker aan Uw Raad de bestreden beslissing te schorsing tot de behandeling van huidige geschil ten gronde.”

4.1.1 De verzoeker betoogt dat hij geen asielaanvraag heeft ingediend bij de Italiaanse overheden en dat hij evenmin beschikt over een visum voor Italië. Bijgevolg vraagt hij de toepassing van artikel 13 van de Dublin-II-Verordening waardoor België verantwoordelijk zou worden voor de behandeling van zijn asielaanvraag, aangezien hij voor de eerste maal asiel aanvraag op het Belgische grondgebied.

Artikel 13 van de Dublin-II-verordening stelt dat wanneer op basis van de in de verordening vastgestelde criteria geen lidstaat kan worden aangewezen die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, de behandeling toekomt aan de lidstaat waar het asielverzoek het eerst werd ingediend.

Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat de behandeling van verzoekers asielaanvraag aan Italië toekomt op grond van artikel 10, eerste lid van de Dublin-II-Verordening. Deze bepaling stelt dat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van een asielaanvraag ligt bij die lidstaat wiens grens de asielzoeker op illegale wijze heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land. De stukken uit het administratief dossier bevestigen dat de verzoeker de Italiaanse grens illegaal overschreden heeft aangezien op basis van een onderzoek via de Eurodac-database werd vastgesteld dat verzoekers vingerafdrukken op 12 oktober 2012 werden afgenomen in Italië. Dit wordt niet betwist door de verzoekende partij. Bijgevolg kan de verzoeker niet gevolgd worden waar hij meent dat de verantwoordelijkheid voor het behandelen van zijn asielaanvraag in toepassing van artikel 13 van de Dublin-II-Verordening aan de Belgische autoriteiten toekomt.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2 In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van

artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

4.2.1 Hij citeert de toepasselijke wetsbepalingen en licht het middel als volgt verder toe:

“Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak EHRM 21 januari 2011, M.S.S / België en Griekenland).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, heeft het EHRM geoordeeld dat om het bestaan van een gevaar van slechts behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (EHRM 4 december 2008 Y/Rusland § 78).

In het arrest van 21 december 2011 in de zaak N. S. tegen Secretary of State for the Home Department (C-411/10) en M. E. en anderen tegen Refugee Applications Commissioner en Minister for Justice, Equality and Law Reform (C-493/10) heeft het Europees Hof van Justitie zich uitgesproken over de wijze waarop de lidstaten de EG-verordening 343/2003 moeten toepassen.

Volgens het Europees Hof van Justitie “moeten worden aangenomen dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM”.

In zijn overweging in alinea 94 is het Hof van mening dat “teneinde de Unie en haar lidstaten in staat te stellen hun verplichtingen inzake de bescherming van de grondrechten van asielzoekers na te komen aan de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, staat, in situaties zoals die welke in de hoofdingen aan de orde zijn, een asielzoeker niet aan de “verantwoordelijke lidstaat” in de zin van verordening nr. 343/2003 over te dragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reële risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest’

Uit voormeld arrest van het Hof wordt afgeleid dat de lidstaten een positieve verplichting hebben om na te gaan of er in het land waarnaar zij asielzoekers willen terugwijzen in het kader van de EG-verordening 313/2003 geen problemen heeft inzake de bescherming van de grondrechten van deze asielzoekers.

Wanneer dit het geval blijkt te zijn, dan is het Hof van mening dat het aan de terugwijzende lidstaat toekomt om de asielaanvraag in dat geval te behandelen.

Het terugsturen van een persoon naar een land van bestemming waar ernstige tekortkomen aan deze verplichtingen worden vastgesteld, kan aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 21 januari 2011, M.S.S / België en Griekenland).

In casu maakt verzoeker op heden een voorwerp uit van een verwijderingsmaatregeling naar Italië.

(...)

Kopie van voormelde rapporten werd toegevoegd aan het administratief dossier.

Na studies van deze rapporten blijkt dat in de bestreden beslissing een zeer selectieve lezing van deze rapporten gemaakt heeft.

Uit een bloemlezing van deze rapporten stelt Uw Raad vast dat de bestreden beslissing de werkelijke situatie in Italië niet heeft weergegeven.

Zo stelt het rapport van NOAS met betrekking tot de opvangcapaciteit in Italië (bladzijde 30-31):

“A third problem related to the Reception directive, is how Italy in many cases do not offer assistance from the moment the asylum seekers approach the police in order to make an application (...).”

Ten aanzien van asielzoekers die naar Italië worden teruggestuurd stelt het rapport dat (bladzijde 36):

“The Italian Dublin Unit admits to be overloaded and not able to handle all requests about returnees from other European countries in time. The result is insufficient preparation before transfers are

conducted causing case with individuals not being offered any services in the local community they are directed to. This creates a risk of harmful situations and is of course alarming in cases involving vulnerable individuals, like families with children and persons with a bad health condition. The current situations in Italy, with the dramatic influx of new asylum seekers from the south, calls for an even greater focus on the specific situation of the individual asylum seeker and refugee when returns are considered. This implies careful investigations of the circumstances individuals will face upon return”.

Meer nog stelt het rapport van OSAR op bladzijde 39-42:

“As long as it is common practice that asylum seekers face difficulties being received properly in the first phase of the procedure and are forced to live in squats or on the streets under inhuman conditions until they get access to the Italian reception system, Member States should before transferring them carefully assess their situation and make sure to receive a reliable commitment by their Italian counterparts that they are able to support them upon arrival”.

Wat de opvangcapaciteiten betreft stelt het rapport van OSAR dat:

“In theory, all asylum seekers have the right to accommodation until the first instance decision has been handed down. However in practice, the Italian authorities have not been able to secure a place for everybody in the past, so many asylum seekers ended up homeless during the procedure — with grave consequences not only for their basic human rights, but also for their procedure”.

Uit een bloemlezing van deze rapporten blijkt ontegensprekelijk dat er bijzonder ernstige problemen zijn met betrekking tot de opvangcapaciteiten. Meer nog wordt gewezen op de enorme problemen door de overvloed van asielzoekers die naar Italië worden teruggestuurd.

Verzoeker stelt vast dat de bestreden beslissing op deze argumenten geen antwoord geeft.

Trouwens blijkt uit deze rapporten dat er wel degelijk sprake is van een dermate ernstige situatie dat er sprake is van een onmenselijke en vernederende behandeling voor asielzoekers in Italië, zeker voor asielzoekers die naar Italië worden teruggestuurd.

Verzoeker merkt eveneens op dat de vage belofte in de betreden beslissing om de Italiaanse autoriteiten op voorhand te verwittigen en zodoende te zorgen voor aangepaste opvang, kan niet worden hardgemaakt door de verwerende partij.

Op heden zijn de Italiaanse autoriteiten niet in staat de rechten van verzoeker in Italië te waarborgen.

Uit stuk 2 en voormelde rapporten blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker in Italië aan onmenselijke en vernederende behandeling blootgesteld is aangezien de asielaanvraag van verzoeker niet behandeld zou worden en dat in Italië geen huisvesting voor verzoeker is met een reëel risico dat verzoeker op de straten van Italië zou belanden, dit in schending van artikel 3 EVRM, artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten en de Opvangrichtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27.01.2003.

Volgens The guardian:

“Europe's refugees face a growing crisis — they cannot escape poor living conditions in Italy because European law doesn't allow them to leave their first country of entry. Britain's right to remove refugees and asylum seekers under the so-called 'Dublin regulations' is being challenged in the courts” (stuk 2b).

Op heden kan niet meer in twijfel getrokken worden dat de levensomstandigheid voor asielzoekers in Italië niet aan de minimumnormen zoals vastgesteld in de Europese richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG en 2005/85/EG beantwoordt.

De schending van het artikel 3 EVRM en het artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten is in deze rapporten bewezen.

Minstens komt de bestreden beslissing te kort aan de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht

De materiële motiveringsplicht wordt geschonden doordat de bestreden beslissing de onrustbarende elementen uit de verschillende rapporten niet weerlegt, maar gewoon verzwijgt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel wordt eveneens geschonden doordat de bestreden beslissing niet rekening houdt met alle relevante elementen in het administratief dossier, met name deze rapporten, waar deze de Italiaanse asielprocedure kritisch tegen het licht houden.

Het terugsturen van verzoeker naar Italië waar ernstige tekortkomen aan de verplichtingen Italië worden vastgesteld, geeft aanleiding tot een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten.

De tweede middel is ernstig en gegrond.”

4.2.2 De verzoeker voert aan dat hij in Italië zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdt met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. De verzoeker citeert enerzijds uit de rapporten van NOAS en OSAR waarnaar ook in de bestreden beslissing wordt verwezen en anderzijds uit het Amnesty International Report van 2012 waar dit handelt over Italië en een krantenartikel van The Guardian van 21 december 2011. De verzoeker verwijst tevens naar een videoreportage van The Guardian (die echter niet werd bijgevoegd) en een artikel op de website swissinfo.ch.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verzoekende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./

Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De Raad wijst er vooreerst op dat uit het door de verzoeker geciteerde arrest van het Europees Hof van Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Department niet blijkt dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-II-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou immers strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan. Het Hof van Justitie stelt hierbij uitdrukkelijk:

"Bovendien zou het niet in overeenstemming zijn met de doelstellingen en het systeem van verordening nr. 343/2003 indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen, beoogt verordening nr. 343/2003 namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke lidstaat bevoegd is voor de behandeling van een asielverzoek, zoals uit met name de punten 124 en 125 van de conclusie in zaak C-411/10 blijkt. Daartoe voorziet verordening nr. 343/2003 in een regeling die inhoudt dat slechts één lidstaat, die op basis van objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een land van de Unie ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door de bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste staat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van verordening nr. 343/2003 neergelegde criteria om de bevoegde lidstaat te bepalen, een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd, volgens hetwelk geringe schendingen van voormelde richtlijnen. In een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat wordt ontslagen van de uit deze verordening voortvloeiende verplichtingen Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen." (HvJ, Grote Kamer, arrest in de zaken 0-411/10 en C-493/10, 21 december 2011, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *"ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest"* (cf. N.S. t. Secretary of Home Department, 86.) is de overdracht in strijd met die bepaling. Artikel 4 van het Handvest van de Europese Unie bepaalt als volgt: *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen"* en heeft dus dezelfde draagwijdte als artikel 3 van het EVRM. Hieruit volgt dat een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat verhinderd wordt indien *ernstig* gevreesd moet worden dat asielzoekers in deze lidstaat een behandeling ondergaan die strijdt met artikel 3 van het EVRM. De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Waar de verzoeker verwijst naar rechtspraak van het EHRM dient er bovendien op te worden gewezen dat dit Hof reeds geoordeeld heeft dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111).

De Raad merkt op dat de verzoeker in het onderhavige verzoekschrift geen melding maakt van onmenselijke of vernederende behandelingen die hij tijdens zijn eerdere verblijf in Italië persoonlijk heeft ondervonden. Hij beperkt zich tot het verwijzen naar een aantal algemene rapporten en andere algemene informatie betreffende de situatie van asielzoekers in Italië, die hij echter niet concreet op zijn persoonlijke situatie betrekt. Ook het administratief dossier bevat geen elementen die er op wijzen dat de verzoeker bij zijn overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. Uit het gehoorverslag van 15 januari 2013 blijkt dat de verzoeker ter gelegenheid van zijn interview ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken in antwoord op de vraag *“Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijke is voor uw asielaanvraag zouden rechtvaardigen”* slechts het volgende verklaarde: *“Ik was ongeveer 6 maanden in Italië en de situatie was er niet optimaal, daarom bleef ik er niet de tweede keer. Zelfs diegenen die papieren krijgen slapen er op straat”*. Uit dergelijke vage, niet op de persoonlijke situatie van de verzoeker betrokken verklaringen kan geen ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in het individuele geval van de verzoeker worden afgeleid.

In casu wordt dan ook vastgesteld dat de verzoeker het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie niet aantoot.

4.2.3 Derhalve wordt nagegaan of de verzoeker met de algemene rapporten en algemene informatie waarnaar hij verwijst en waaruit hij citeert, aantoot dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

In casu voert de verzoeker aan dat asielzoekers die worden overgedragen aan Italië onderhevig zijn aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en in strijd met de Europese richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG en 2005/85/EG.

Lezing van de bestreden beslissing leert dat de verweerder de conformiteit van verzoekers overdracht aan Italië met artikel 3 van het EVRM als volgt heeft beoordeeld: *“Tijdens zijn Dublin gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken van 15/01/2013 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij precies in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde hierop dat hij geen specifieke redenen heeft. Met betrekking of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen de overdracht naar het voor de asielaanvraag verantwoordelijke land, zouden rechtvaardigen, verklaart betrokkene dat hij ongeveer 6 maanden in Italië was en dat de situatie er niet optimaal was en dat hij er daarom niet een tweede keer bleef. Hij verklaart dat zelfs diegene die er papieren kregen op straat slapen. Betrokkene kan niet aannemelijk maken dat de Italiaanse autoriteiten de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten niet zou respecteren. Er zijn geen aanwijzingen dat Italië de verplichtingen die daaruit voortvloeien niet zou naleven. Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin*

concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Italië evenmin concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene brengt geen dergelijke elementen aan. Het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijk immense toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, meer bepaald in Tunesië, Libië en Egypte, betekent echter niet automatisch dat betrokkene blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Betrokkene brengt dan ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-II-Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zaken geldende internationale regelgeving zou onderzoeken.

Op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen kan er geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land van herkomst en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar Afghanistan waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Uit recente rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy – Report on the situatie of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011), kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-II-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten waarbij niet op voorhand vaststaat dat met geen aanspraak op opvang heeft dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Een kopie van beide rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene."

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt aldus dat de verweerder de bestaanbaarheid van de overdracht van de verzoeker met het artikel 3 van het EVRM heeft onderzocht en dat tevens werd geoordeeld dat uit de gezaghebbende rapporten van NOAS en OSAR van respectievelijk april 2011 en mei 2011 blijkt dat niet op voorhand vast staat dat asielzoekers die in het kader van de Dublin-II-Verordening aan Italië worden overgedragen aldaar geen aanspraak maken op opvang dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Tevens wordt geoordeeld dat het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijk immense toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, niet automatisch betekent dat de verzoeker blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld.

Hieruit blijkt dat de verweerder daadwerkelijk is overgegaan tot een onderzoek naar het mogelijke bestaan van een schending van artikel 3 van het EVRM indien de verzoeker wordt overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten. Er kan aldus niet besloten worden dat de verweerder niet heeft geageerd in overeenstemming met de rechtspraak van het EHRM en het arrest van 21 december 2011 van het Hof van Justitie in de zaken C-411/10 en C-493/10.

De verzoeker citeert *in casu* uit dezelfde rapporten van NOAS en OSAR en stelt dat de verweerder een selectieve lezing van deze rapporten heeft gemaakt. Hij is van mening dat uit deze rapporten, alsook uit de andere hoger genoemde algemene informatie wel degelijk blijkt dat er in Italië sprake is van een dermate ernstige situatie dat er sprake is van een onmenselijke en vernederende behandeling voor asielzoekers die worden teruggestuurd en dat de levensomstandigheden er voor asielzoekers niet aan de minimumnormen zoals voorzien in de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG en 2005/85/EG voldoen.

De verzoeker verwijst naar het rapport van NOAS en citeert het volgende: *“A third problem related to the Reception directive, is how Italy in many cases do not offer assistance from the moment the asylum seekers approach the police in order to make an application (...)”* en *“The Italian Dublin Unit admits to be overloaded and not able to handle all requests about returnees from other European countries in time. The result is insufficient preparation before transfers are conducted causing case with individuals not being offered any services in the local community they are directed to. This creates a risk of harmful situations and is of course alarming in cases involving vulnerable individuals, like families with children and persons with a bad health condition. The current situations in Italy, with the dramatic influx of new asylum seekers from the south, calls for an even greater focus on the specific situation of the individual asylum seeker an refugee when returns are considered. This implies careful investigations of the circumstances individuals will face upon return”*. Ten aanzien van de eerste vermelding aangaande het gebrek aan hulpverlening voor asielzoekers die zich tot de politie richten, merkt de Raad op dat deze betrekking heeft op personen die een eerste asielaanvraag indienen bij de Italiaanse overheden en niet, zoals *in casu* het geval is, op personen die in het kader van de Dublin-II-Verordening overgedragen worden aan Italië. Wat de tweede vermelding betreft, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing, op basis van hetzelfde rapport van NOAS, reeds uitvoerig gemotiveerd wordt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-II-Verordening worden overgedragen aan Italië bij hun aankomst worden geholpen. Er wordt in het door de verzoeker bijgebrachte citaat tevens vermeld dat er een risico bestaat op schadelijke situaties voor asielzoekers, doch de verzoeker laat na aan te tonen in welke mate deze situatie een systematische praktijk van schendingen zou uitmaken zoals door het EHRM wordt voorop gesteld (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). De Raad merkt bovendien op dat de verzoeker niet aantoont en dat ook niet blijkt dat hij behoort tot de categorie van kwetsbare individuen waarvan in het rapport van NOAS gewag gemaakt wordt van een alarmerende situatie.

Waar de verzoeker citeert uit het rapport van OSAR, wijst de Raad er nogmaals op dat reeds vastgesteld werd dat de verweerder de conformiteit van verzoekers overdracht aan Italië met artikel 3 van het EVRM wel degelijk onderzocht heeft in de bestreden beslissing. Waar de verzoeker betoogt dat *“In theory, all asylum seekers have the right to accommodation until the first instance decision has been handed down. However in practice, the Italian authorities have not been able to secure a place for everybody in the past, so many asylum seekers ended up homeless during the procedure — with grave consequences not only for their basic human rights, but also for their procedure”*, merkt de Raad op dat de verweerder dit gegeven niet ontkent maar motiveert dat: *“niet op voorhand vaststaat dat men geen aanspraak op opvang heeft dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen”* en besluit dat *“de betrokkene slaagt er niet in aannemelijk te maken dat (...) hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM”*.

Waar de verzoeker betoogt dat hij wegens gebrek aan opvangcapaciteiten en de overvloed aan asielzoekers bij de overdracht aan Italië aan een onmenselijke behandeling of vernederende behandeling zal blootstaan in de zin van artikel 3 EVRM, hierbij verwijzend naar en citerend uit een aantal algemene rapporten, krantenartikels en andere algemene informatie, hecht de Raad waarde aan de rapporten van OSAR, Asylum procedure and reception conditions in Italy, may 2011 en NOAS, The italian approach to asylum: Systems and core problems, April 2011, waarbij aan dit laatste de voorkeur wordt gegeven omdat dit rapport gedetailleerder, uitgebreider is en meer concrete informatie bevat omtrent de asielzoekers die in het kader van de Dublin-II-Verordening worden overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten. De verweerder steunt zich op deze rapporten om te besluiten dat een overdracht van de verzoeker naar Italië geen schending van artikel 3 EVRM teweegbrengt. Bij de beoordeling van de gegevens uit het NOAS rapport moet worden benadrukt dat het rapport in zijn geheel moet gelezen worden en dat er niet kan uitgegaan worden van enkele partiële gedeeltes waarnaar de verzoeker verwijst hetzij uit citeert. Bovendien maakt dit rapport een onderscheid tussen de asielzoekers die in Italië zijn gebleven na het indienen van een asielaanvraag en deze die ingevolge de Dublin-II-Verordening worden teruggebracht naar Italië.

Uit de genoemde rapporten blijkt dat een genuanceerder beeld over de opvang en de behandeling van de asielzoekers, ook naar de procedureregels toe, zich opdringt. Lezing van het NOAS rapport van april 2011 leert dat slechts van een minderheid van asielzoekers die Italië verlaten hebben, de asielaanvraag werd afgewezen. De meerderheid hiervan heeft een verblijfsvergunning verkregen. Diegenen die terugkeren naar Italië zonder eerst in Italië een asielaanvraag te hebben ingediend krijgen in het politiestation de mogelijkheid een asielaanvraag in te dienen. Zij ontvangen informatie en advies van onafhankelijke organisaties aangeduid door de autoriteiten die in de nabijheid zijn van het politiestation (NOAS verslag, pagina 13). Weliswaar zijn er incidenten gerapporteerd waar geen afspraken met de Questura zijn verkregen, maar deze problematiek, voortvloeiend uit eventuele onwetendheid van de asielzoeker, kan voorkomen worden in het geval van de verzoeker die door middel van zijn raadsman ongetwijfeld op de hoogte zal worden gebracht van de inhoud van het NOAS rapport waarin duidelijk wordt omschreven welke concrete stappen de verzoeker dient te ondernemen zo er zich een incident zou voordoen. Uit dit rapport blijkt tevens dat diegene die een asielaanvraag in Italië had ingediend, nog geen interview heeft gehad en waar nog geen beslissing over de asielaanvraag werd genomen, meestal toegang krijgt tot de verdere afhandeling van zijn asielprocedure. Indien in dat geval de beslissing al wel werd genomen en deze negatief is, is het meestal geen probleem om de heropening van de asielaanvraag te verkrijgen (pagina 13-14 voormeld verslag).

Wat de overgedragen asielzoekers in het kader van de Dublin-II-Verordening betreft, meldt voormeld rapport dat meestal opvangplaats voor hen gevonden wordt in CARA- centra onder meer in Rome en in Malpensa. Diegene die al in een centrum verbleven en dit verlaten hebben zonder toelating verliezen hun opvangplaats. *In casu*, zijn er echter geen indicaties voorhanden dat de verzoeker zich in dat geval bevindt. In de Fiumicino luchthaven krijgen Dublinterugkeerders opvang voor maximum twee weken tot een plaats vrijkomt in het SPRAR systeem. Is er geen plaats in dit systeem beschikbaar kunnen ze meestal toch blijven, zelfs voor verschillende maanden. Kwetsbare groepen hebben voorrang (pagina 23 voormeld verslag).

Meteen is duidelijk dat er actueel in Italië opvangcapaciteit is en dat asielaanvragen er wel degelijk worden behandeld, zodat de verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij in zeer algemene bewoordingen stelt dat Italië zijn asielaanvraag niet zal behandelen en dat hij er op de straat zou belanden daar er geen huisvesting is.

De Raad kan dan ook de motieven van de bestreden beslissing bijtrekken waar de verweerder stelt dat *“Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.”*

De Raad wijst er op dat de overige documentatie waarnaar de verzoeker verwijst om aan te tonen dat zijn overdracht naar Italië mogelijks een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM te algemeen van aard is. Deze informatie maakt overigens wel gewag van de verklaring van de voorzitter van the Italian Council for Refugees dat Italië, in tegenstelling tot Zweden of Duitsland, nooit een afgewezen asielzoeker heeft teruggewezen naar landen zoals Irak (swissinfo.ch, *“In contrast tot Sweden or Germany, for example, Italy has never sent any rejected asylum seekers back to Iraq, Afghanistan or other very volatile countries”*).

In de mate de verzoeker aldus van mening is dat zijn asielaanvraag niet zal worden behandeld in Italië, dat er geen huisvesting is voor asielzoekers, dat er een reëel risico is dat hij er op straat zou belanden en dat de levensomstandigheden van asielzoekers in Italië niet voldoen aan de minimumnormen zoals vastgelegd in de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG en 2005/85/EG, dient te worden opgemerkt dat de informatie waar de verzoeker naar verwijst niet van aard is om de gezaghebbende informatie die de

verweerder in de bestreden beslissing heeft gehanteerd en die aan het administratief dossier is toegevoegd (rapporten NOAS en OSAR) *in concreto* te weerleggen.

De verzoeker toont dan ook niet aan dat de groep waartoe hij behoort, met name de asielzoekers die naar Italië worden overgebracht, op systematische wijze wordt blootgesteld aan behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Ten overvloede merkt de Raad op dat het EHRM in een recente zaak stelt dat, hoewel de algemene situatie en de leefomstandigheden voor asielzoekers in Italië tekortkomingen vertonen, er geen sprake is van een systematisch falen van het systeem bij het verschaffen van ondersteuning en faciliteiten aan asielzoekers en vluchtelingen als een kwetsbare groep, zoals in *MSS v. Griekenland en België*. (EHRM, 2 april 2013, *Hussein / Nederland*, § 78).

4.2.4 Concluderend wordt vastgesteld dat de verzoeker niet aantoont dat hij persoonlijk in Italië het slachtoffer zal worden van een behandeling die strijdt met artikel 3 van het EVRM en dat hij evenmin aantoont dat de algemene situatie in Italië, in het licht van de door hem geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie en het EHRM, een voldoende zwaarwichtige en op feiten beruste grond vormt om aan te nemen dat hij als asielzoeker een reëel en actueel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Europees Handvest van de Grondrechten en artikel 3 van het EVRM, zodat een overdracht naar Italië strijdig zou zijn met die bepalingen.

De verzoeker maakt bijgevolg geen schending van artikel 3 EVRM of van artikel 4 van het Handvest aannemelijk.

4.2.5 Vervolgens voert de verzoeker een schending van de materiële motiveringsplicht aan in die mate dat de verweerder "*de onrustbarende elementen*" uit de aangehaalde rapporten niet zou weerleggen maar zou verzwijgen.

Er dient hierbij op te worden gewezen dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad merkt op dat de verweerder gemotiveerd tot het besluit komt dat "*Er op dit moment geen goede grond aanwezig [is] om afstand te doen van het interstatelijk vertrouwensbeginsel ten aanzien van Italië en de uitvoering van de Dublin II Verordening.*"

Het vage betoog van de verzoeker, die zich *in casu* slechts beperkt tot de loutere bewering dat "*de onrustbarende elementen*" uit "*de verschillende rapporten*" worden verzwegen, laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht is niet aangetoond.

4.2.6 Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Uit de hierboven weergegeven besprekingen blijkt dat de verzoeker niet aantoont dat de verweerder in kennelijke onredelijkheid is gekomen tot de bestreden beslissing of dat hij bepaalde elementen zou

hebben veronachtzaamd. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de door de verzoeker geciteerde rapporten van NOAS en OSAR wel degelijk in rekening werden genomen door de verweerder. De verzoeker toont niet aan dat de beoordeling van de verweerder deze rapporten, in hun geheel genomen, zou miskennen.

De verzoeker toont geen schending aan van de zorgvuldigheidsplicht.

4.2.7 Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. De ingestelde vordering tot schorsing is onontvankelijk. Er is dan ook grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juli tweeduizend dertiendoor:

mevr. C. DE GROOTE,

Wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. J. GHEYLE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE

C. DE GROOTE